

ЗОРЯНСЬКОГО БОГАТИРЯ МІГ БИ ЗНАТИ ВЕСЬ СПОРТИВНИЙ СВІТ

Недавно зорянець Володимир Копитюк повернувся з чемпіонату України з пауерліфтингу серед інвалідів з вадами зору, який проходив у Львові. У своїй ваговій категорії понад 110 кг Володимир виборов у триборстві першість з результатом 570 кілограмів (присідання зі штангою, жим лежачи, підняття штанги з помосту). Подія ця неординарна. Справа в тому, що переможець Всесвітніх ігор серед інвалідів, що проходили у вересні в Канаді, у цій же ваговій категорії показав результат 535 кг. Володимир Копитюк на цей турнір не потрапив. Не було коштів, не знайшовся спонсор. А жаль. Богатиря із Зорі знав би весь світ. Але хто ж він, наш земляк?

— Батьки родом з Волині, а в Зорі я живу з 70-го року. У цьому році відсвяткував своє 50-річчя. В Дніпропетровську, в дитинстві, вчився в школі для слабозорих.

— **Однак це не завадило набутти професію?**

— Так. Починаючи з 72-го року, працював в колгоспі „Зоря комунізму” сантехніком, потім завідував газобалонним складом. А коли ут-

ворилася Клеванська газова дільниця до, 93 року працював в „Рівнегазі” — слюсарем, завідуючим складом.

— **Коли почалась ота Ваша силова „хвороба”?**

— 3 років так 26-ти. Займався й легкою атлетикою, боротьбою дзюдо, з останньої навіть був призером чемпіонату України.

8

ЗОРЯНСЬКОГО БОГАТИРЯ МІГ БИ ЗНАТИ ВЕСЬ СПОРТИВНИЙ СВІТ

Протягом п'яти років нікому в області не віддавав першості з гирьового спорту, виконав норматив кандидата в майстри спорту.

— **Пауерліфтинг — останнє захоплення?**

— Так і результати в цьому виді силового триборства найвищі. Жаль, звичайно, що не вдалося виступити на Всесвітніх іграх в Квебеку. Але я не втрачаю надію.

— **За який час досягли таких спортивних результатів?**

— Пауерліфтингом займаюся з 2001 року. У мене прекрасний тренер, якому я завдячую своїм успіхам Михайло Михайлович Коверза. Тренуюсь тричі на тиждень. Спонсорів для участі в турнірах шукаю сам. Не можу не обминути й ті добрі справи, якими займається й голова

місцевого спортклубу „Прометей” Валерій Чупринський. Це саме той клуб, де інваліди можуть довести, що і вони — люди.

— **Звідкіля ж стільки сил**

у 50-річному віці?

— Гадаю, це у мене від мами. Сильна вона в молодості була жінка. Зараз їй 91 рік, живе в Клевані, у моєї сестри. А батько мій помер, коли мені виповнився всього один рік.

— **П'ятдесятирічний вік —**

не завада для спорту?

— Що ви! Відчуваю себе цілком здоровим (якби не очі!), здається, що й сила додається. Окуліст, щоправда, на мене свариться, каже що мої заняття погіршують зір. Я цього не відчуваю.

— **Ведете абсолютно здоровий спосіб життя?**

— Палити кинув у 26 років. Щодо сто грамів... Можу випити на фуршеті з нагоди перемоги. Вони мені не шкодять.

— **Які найближчі плани?**

— Показати у триборстві: результат у 600 кілограмів.

— **Тоді удачі!**

— Дякую!

Спілкувався
В.Парфенюк.

Закінчення.
Початок на 1 сторінці.